

CD 30 ΧΡΟΝΙΑ ΜΙΧΑΛΗΣ ΤΖΑΓΚΑΡΑΚΗΣ

ΕΠΑΨΑΝΕ ΤΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Έπαψες να με χαιρετάς και να πονείς για μένα
Και δε θυμάσαι μια στιγμή από τα περασμένα

Επάψανε τα ραντεβού κι όλα τα καρδιοχτύπια
Μα πάντα μένουν οι πληγές που μ'άνοιξες στα στήθια

ΚΡΗΤΗ ΠΗΓΗ ΤΣΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Κρήτη πηγή τση λευτεριάς φλέβα τση ρωμιοσύνης
Είσαι θεμέλιο τση ζωής κι αθάνατη θα μείνεις
Δόξες μεγάλες γνώρισες και πάντα θα γνωρίζεις
Κι αν σου χαλούνε τσι παλιές καινούριες πάλι χτίζεις
Ρεφραίν

Έχω μάνα μου τη Κρήτη των προγόνων μου τη γή
Κι αδερφό το Ψηλορείτη και τη θάλασσα αδερφή
Κρήτη μάνα του Λευτέρη και του Καζαντζάκη γή
Είσαι τσ'άρχοντιας η φλέβα και τση λευτεριάς πηγή

Τον Καζαντζάκη γέννησες τον Γκρέκο τον Κορνάρο
Τον Βενιζέλο Κρήτη μας που νίκησαν το χάρο
Ξαγριωμένος, άγρυπνος, θεριό, φρουρός τση Κρήτης
Πανώριος πάντα αθάνατος στέκει κι ο Ψηλορείτης...
Ρεφραίν(το ίδιο)

ΛΕΦΤΑ ΝΑ ΔΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ

Μια προξενιά μου κάμανε λόγω τιμής αλήθεια
Με παραδάκι μπόλικο με μαγαζιά και σπίτια

Και λέει μου ο προξενητής "λεφτά να δείς Μιχάλη"
Όχι λεφτά με χαχαλιές αλλά με το τσουβάλι

Έχει στη χώρα οικόπεδο ο κύρης τση παρμένο
Κι έχει κι ένα αδελφό πολλά γραμματισμένο

Μού'παίνε ο προξενητής κι άλλα που δε θυμάμαι
Και σύβασε με μια και δυό στο σπίτι τως και πάμε

Σ'ένα οντά με βγάλανε κι είχε το φώς και λίγο
Και ζόρε αν έβλεπα πολύ δεν μπορούνα να φύγω

Γεμάτος ήτανε ο όντας και άλλους δεν χωρούσε
Και το μαράζι μ'έτρωγε η νύφη γιάντα αργούσε

Φώναξανε τση δυό φορές "έμπα μέσα Ελπίδα"
Κι αστροπελέκι έπεσε την ώρα που την είδα

Δεν ήθελα δεν μπορούνα ούτε να τη ξανοίγω
Και σα το λύκο έψαχνα τρόπο να βρώ να φύγω

Και σκέφτηκα να γκρεμιστώ από το παραθύρι
Κι ας σπάσω δώδεκα πλευρά κι ας γίνω και σεί'ρι

Κι έπαιξα πήδο κι έπεσα πάνω σ'αχινοπόδια
Μα πόνο δεν εγροίκουνα και το βάλα εις τα πόδια

Ο προξενητής ήντα μου κάμε ο αναθεματισμένος
Και πήγα ο μαύρος για μαλλί και βγήκα κουρεμένος

ΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ

Ό άντρας απου δε μεθεί και απου δε καπνίζει
Ήντα τη θέλει τη ζωή να τήνε κουλαντρίζει

Ο άντρας απου δε μεθεί και δε ξενοκοιμάται
Άμα γεράσει,ήντα κοντό στο κόσμο θα θυμάται;

Ο άντρας απου τα λευτά λίρες μόνο τα κάνει
Είναι τρεζός για δέσιμο και πρέπει να ποθάνει

Ο άντρας πρέπει ν'αγαπά δεκάξι τη βδομάδα
Για νάχει ουσία η ζωή κι η αγάπη νοστιμάδα

Όποιος τσι λίρες δε μετρά το χρήμα δε ξανοίγει
Αυτός κατέχει η ζωή πόσα λευτά αξίζει

Ετσά'ναι και θα μείνουνε του κάτω κόσμου οι νόμοι
Όποιος αφήνει επά λευτά τα τρώνε οι κληρονόμοι

Γιαυτό και γώ τονε γλεντώ τον κόσμο τον απάνω
Αφού κατέχω τα λευτά στο τάφο δε τα βάνω

Αυτός που θέλει μαγαζιά,λίρες με το τσουβάλι
Και που γερνά χωρίς κρασί στο στόμα του να βάλει

Και που θαρρεί στο κόσμο αυτό χάρος δε τονε στένει
Αυτός σε τούτη τη ζωή χίλιες φορές πεθαίνει

Όποιος δεν έμαθε ποτέ κρασί ρακί να πίνει

Άδικα ήρθε στη ζωή και δίκαια τη φήνει

Από αγάπη πολλές-πολλές ποτέ του δε βαριέται
Σα δει τη μια ξεχνά τσ'αλλή κι όλο παρηγοριέται

Εγώ θα πίνω θα γλεντώ θα κάνω και αγάπες
Κι απούχει αμπέλια και λευτά ας πά γυρεύει εργάτες

ΤΣΙΓΓΟΥΝΑ

Δε θέλω εγω παράδεισο δε θέλω ούτε παλάτια
Θέλω συχνά να τα θωρρώ τα όμορφα σου μάτια

Δε θέλω εγω παράδεισο δε θέλω ούτε να αγιάσω
Μα θέλω το κορμάκι σου να το σφιχταγκαλιάσω

Μα είσαι τσιγγούνα στα φιλιά τσιγγούνα και στα χάρδια
Κρίμα τσι κόπους που κάνα κι ερχόμουνα τα βράδουα

Τέτοια τσιγγούνα στα φιλιά στο κόσμο άλλη δεν είδα
Για ένα φιλι τση χάνομαι μα δε μου δίνει ελπίδα

Το όμορφο το χειλάκι σου ήθελα να φιλήσω
Μα κείνο στάζει το κρασί φοβούμαι μη μεθύσω

Το όμορφο το χειλάκι σου μη το δαγκάνεις πλάι
Γιατί η καρδιά μου ξεκουνά και σ'άλλο τόπο πάει

Το όμορφο το χειλάκι σου μη το πολυδαγκάνεις
Γιατί έχω ευαίσθητη καρδιά και θα με κουζουλάνεις

Σα το τσιφτέ είναι η κοπελιά έχει κι αυτή μπαρούτι
Κι αυτή σκοτώνει τσι καρδιές για δόξα και για πλούτη

Άρρωστος είμαι και ζητώ φάρμακο να μου δώσεις
Μένα φιλι από το θάνατο μπορείς να με γλυτώσεις

Για ένα φιλι σου χάνομαι για δυό φιλιά ποθαίνω
Για τρία και για τέσσερα ανοίγω γης και μπαίνω

Φωτιά χουνε τα χείλη σου πήγα να τα φιλήσω
Κι άναψα ο δόλιος σα κερι και δε μπορώ να σβήσω

Δωσ μου του δόλιου ένα φιλι και πάρε τη ψυχή μου
Πάρτη καρδιά μου έτσι κι αλλιώς δεν ήτανε δική μου

Θαρρείς πως λιώνω για φιλι και μου χαλάς χατήρι
Η τσιγγουνιά σου ειν'αφορμή και δε θα δεις χαί'ρι

CD ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ

ΒΑΦΤΗΚΕ ΤΟ ΧΩΜΑ ΜΕ ΑΙΜΑ

ΠΡΟΖΑ

Βάφτηκε το χώμα μ' αίμα χτύπησε ο χάρος πάλι
Θε μου κι ας ήταν ψέμα του ονείρου ας ήταν ζάλη
Και του πόνου αυτή η μέρα θε μου ας ήταν να περνούσε
Νάτανε βοή του αέρα κι ο Αλέξανδρος να ζούσε

Ο θάνατος σου Αλέξανδρε αίνιγμα έχει γίνει
Μια υποψία μες το νου σ'όλους μας έχει μείνει

Παράξενα σε χτύπησε του χάρου το μαχαίρι
Έφυγες μα πως έφυγες κάνοντας δε το ξέρει

ΑΝΟΙΞΕ ΓΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΧΤΕΙΣ

(τραγούδι-μοιρολόι)

Άνοιξε γής για να δεχτείς ένα αντρειωμένο
Ένα αητό τση λευτεριάς δαφνοστεφανωμένο
Τσι πόρτες άδη άνοιξε νεκροί παραμερίστε

Τση λευτεριάς αγωνιστής τσι σκάλες κατεβαίνει
Άπνε χάρε που χτυπάς, πάντα με το σπαθί σου
Αρχοντικά να του φερθείς γιατί είναι αντρειωμένος

Και μη του βάλεις χάροντα στα πόδια αλυσίδες
Γιατί δε κάνει στη σκλαβιά μόνο `ναι μαθημένος
Να ζεί ελεύθερο πουλί στσι λευτεριάς τσι στράτες

ΚΛΑΙΕΙ Η ΚΡΗΤΗ ΚΑΙ ΘΡΗΝΕΙ

(ΚΟΝΤΥΛΙΕΣ)

Κλαίει η Κρήτη και θρηνεί τον άδικο χαμό σου
Πλέκει στεφάνι πένθιμο στο τάφο το δικό σου

Κλαίει λαγκάδια και βουνά κι η γη του Ψηλορείτη
Στεφάνι πλέκουν λεβεντιάς κι ας μην είσαι απ'τη Κρήτη

Απάνω εις το τάφο σου ο Μουστακλής δακρύζει
Να σου μιλήσει δεν μπορεί κι ο πόνος τονε πνίγει

Δεν μπόρεσαν δικτάκτορες να βρούνε το χαμό σου

Τι λυπηρό στη λευτεριά να ρθει ο θάνατος σου

Ο άντρας κάνει τη γενιά τη ράτσα δοξασμένη
Ο χάρος παίρνει τσι ψυχές μα η δόξα πάντα μένει

Θα φτερουγίζει ελεύθερη κι αδούλωτη η ψυχή σου
Αγγέλοι και λευτερωτές θα ναι πάντα μαζί σου

Αγωνιστή τση λευτεριάς αητέ τση ρωμιουσύνης
Επαναστάτης ήρωας ήσουνα και θα μείνεις

Έπαναστάτης ήσουνα σσι φυλακές κλεισμένος
Μεσ' στα μπουντρούμια της ΕΣΣΑ αζωντανός θαμμένος

Τον Παναγούλη μην το κλαίς τσι ήρωες δε τσι κλαίνε
Να κλαίς αυτούς που ύπουλα στο θάνατο του φταίνε

ΜΙΑ ΜΑΥΡΗ ΜΑΝΑ ΖΥΜΩΝΕ

Μια μαύρη μάνα ζύμωνε του γιού τση παξιμάδια
Ζύμωνε με τα δάκρυα και με τα μοιρολόγια
Και με τσι αναστεναγμούς επύρωνε το φούρνο
Μισεύγεις γιέ μου στα μακρυά και σ'ένα αλάργο κόσμο
Εκεία που δεν εγύρισε κιανείς αντρειωμένος
Μισεύγεις παληκάρι μου και' μένα που μ'άφηνεις.....

ΡΙΖΙΤΙΚΟ

Ο χάρος έκατσε ψηλά και τραγουδεί πανώρια
Λέει τραγούδια τση χαράς καυχάται στοσ'αντρειωμένους
Επήρα πάλι σήμερα έναν αντρειωμένο
Κι όλη η Ελλάδα τον θρηνεί κι όλοι δικοί και ξένοι
Κι ο αντρειωμένος τ'άπαντά τη δόξα δε τη πήρες
Αυτή θα μείνει αθάνατη χάρε και μη καυχάσαι

ΜΑΥΡΟΦΟΡΕΜΕΝΗ ΜΑΝΑ

Ρεφραίν
Μαυροφορεμένη μάνα πως αντέχεις τέτοιο πόνο
Το κεφάλι σου σηκώνεις ηρωίδα μόνο μόνο

Το παιδί σου ο χάρος πήρε χαραυγή πρωτομαγιάς
Παλληκάρι τιμημένο ήρωα τση λευτεριάς

Έσφιξες τα δυό σου χείλη χαροκαμωμένη μάνα
Του Αλέξανδρου του γιού σου νεκρικά χτυπά η καμπάνα
Πως αντέχεις τέτοιο πόνο και πως δε λυγά η καρδιά σου
Είσαι αλήθεια ηρωίδα και κάνες και τα παιδιά σου.....
Ρεφραίν(το ίδιο)

Ο ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ ΠΑΝΤΑ ΖΕΙ

(ΚΟΝΤΥΛΙΕΣ)

Ο Παναγούλης πάντα ζεί οι επαναστάτες μένουν
Οι αγωνιστές της λευτεριάς ζούνε και δε πεθαίνουν

Ο Παναγούλης έφυγε οι αγώνες του όμως ζούνε
Σε κάθε Ελληνική ψυχή βαθειά θα φυλαχτούνε

Πενθεί η Ελλάδα σίσωμη τον άδικο χαμό σου
Έσβησε ο φάρος της ζωής και το χαμόγελο σου

Κάθε Ελληνική ψυχή πονεί βαθειά και λέει
Πως ήτανε άδικος χαμός τ'Αλέξανδρου και κλαίει

Δεν χάρηκες την άνοιξη που'θέλες τόσα χρόνια
Έφυγες μα η μνήμη σου θα ζεί σε μας αιώνια

Φύτεψες δέντρο λευτεριάς κι ήρθε ο καιρός να ανθίσει
Να το χαρείς δεν ήθελε ο χάρος να σ'αφήσει

Αγώνας πάντα ήτανε Αλέξανδρε η ζωή σου
Ας φτερουγίζει ελεύθερη και αδούλωτη η ψυχή σου

ΟΤΑΝ Η ΜΑΥΡΗ ΚΑΤΑΧΝΙΑ

(ΚΟΝΤΥΛΙΕΣ)

Όταν η μαύρη καταχνιά πλάκωνε την Ελλάδα
Ο Παναγούλης άναβε της λευτεριάς λαμπάδα

Όταν η μαύρη καταχνιά πλάκωνε αυτό το τόπο
Δράκος μεγάλος όριζε τη ζήση των ανθρώπων

Ο φόβος κι ο αναστεναγμός γέμιζε τον αέρα
Γιατί ο δράκος γύριζε με το σπαθί στη χέρα

Παρέα με τη δράκαινα και τα δρακοπούλα του
Ήταν ο φόβος του λαού κι έδειχνε τα άρματα του

Μόνο ένας νιός εξύγωσε το δράκο να σκοτώσει
Δικαιοσύνη ελευθεριά στο τόπο αυτό να δώσει

Ο Παναγούλης ήτανε ο νιός ο πρωτεργάτης
Αυτός στη χουντική σκλαβιά ήτανε επαναστάτης

Ο χάρος όμως θέλησε μαζί του να τον πάρει
Προτού να δει τση λευτεριάς την Άνοιξη τη χάρη

Πές μου να ζήσεις χάροντα να ζήσει η αφεντιά σου
Που τσι πηγαίνεις τσι νεκρούς και που'ναι η κατοικιά σου;

Για δεν αφήνεις τσι νεκρούς να δούνε φώς και μέρα
Τον ήλιο πουν'στον ουρανό το δροσερό αέρα

Χάρε ο άδης είν' κακός γιατί δε ξημερώνει
Γιατί δεν κράζει πετεινός δεν κελαηδεί τ'αηδόνι

Χάρε ως πότε τσι νεκρούς θα τσι 'χεις στο σκοτάδι
Πες μου πως ζούν τόσες ψυχές και πως χωρούν στον άδη

ΠΟΤΕ ΘΑ ΤΣΙ ΔΙΚΑΣΟΥΝΕ

Χούντα και πουν τα έργα σου που'λέγες τα μεγάλα
Εφτά χρόνια στερήθηκαν και τα παιδιά το γάλα

Εφτά χρόνια εζήσαμε μέσα στη βιοπάλη
Και τα λεφτά μας τρώγανε τση χούντας οι μεγάλοι

Είδα κορίτσια να θρηνούν κι απ'τσι πληγές να κλαίνε
Κι όμως δε σταματούσανε ελευθεριά να λένε

Είδα στους τοίχους μ'αίματα γραμμένη ελευθερία
Τους φοιτητές που πέθαναν για τη δημοκρατία

Ο Ντάβος είναι ήρωας κι ανάγκασε να φύγει
Το δικτακτορικό πουλί τσ'ΕΣΣΑΣ του Ιωαννίδη

Δεκαοχτάχρονα παιδιά έχουνε σκοτωμένα
Και δε κατέχουν οι γονείς που τα 'χουνε θαμμένα

Πότε θα τσι δικάσουνε κιανείς να μη ξεφύγει
Και πρώτο να δικάσουνε τση ΕΣΣΑΣ τον Ιωαννίδη

Που ήταν τση χούντας το θεριό τσ'Ελλάδας τρομοκράτης
Κι αλοίμονο στα χέρια του που πέφτε δημοκράτης

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Πρωτομαγιάς ξημέρωμα λουλούδια μην ανθίστε
Του Παναγούλη το χαμό και σείς πουλιά πενθείστε
Κρυφτείτε αγρίμια του βουνού χτυπήστε τσι καμπάνες
Του Παναγούλη το χαμό μοιρολογείστε μάνες

Άνοιξε γής για να δεχτείς έναν αντρειωμένο
Έναν αητό τση λευτεριάς δαφνοστεφανωμένο
Στου τάφου σου το μάρμαρο τση λευτεριάς καντήλι
Θα ανάβει πάντα Αλέξανδρε και αιώνια θα μείνει

Ήλιε μου τσι αχτίδες σου ρίξε τση στο σκοτάδι
Να φέγγει ο Αλέξανδρος να κατεβεί στον άδη
Στο τάφο σου Αλέξανδρε μυρίζουν πάντα ρόδα
Γιατί εσύ θεμέλιωσες στη λευτεριά τη φλόγα

ΣΤΟΝ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ

Άνοιξε γής για να δεχτείς έναν αντρειωμένο
Έναν αετό τση λευτεριάς δαφνοστεφανωμένο

Ο χάρος πάλι βγήκε πάλι χτύπησε
Του Παναγούλη πήρε τη ζωή
Ο χάρος τον Αλέξανδρο δεν άφησε
Της λευτεριάς τον ήλιο να χαρεί [Πρωτομαγιάς ξημέρωμα να δει]

Πάντα ζείς στη καρδιά μας Αλέξανρε
Θρηγούν ξένοι δικοί τον άδικο χαμό σου
Μας πονεί το δικό σου το χτύπημα
Η λευτεριά είναι καρπός δικός σου

Ω Παναγιά μου Δέσποινα λυπήσου
Τ' Αλέξανδρου τη μάνα τη φτωχιά
Κουράγιο για να αντέξει το μαρτύριο
Κουράγιο υπομονή παρηγοριά
Ρεφραίν
[το ίδιο]

Αρχάγγελε να δείξεις τη στοργή σου
Κοντά σου είν'ο Αλέξανδρος τώρα πιά
Ο άνθρωπος που τ'άρεσε το δίκιο
Που πάλεψε τη χουντική σκλαβιά

CD ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΕΛΛΑΔΑ

Ο ΤΡΟΧΟΝΟΜΟΣ

Βγήκαν στους δρόμους οι τροχονόμοι
Και γράφουν όλους τους γιωταχήδες
Κλίσεις μοιράζουν πρόστιμα δίνουν
Και σ'άλλους παίρνουν τις πινακίδες

Κάποιου η γυναίκα κοιλοπονάει
Κλαίει φωνάζει πως δεν αντέχει
Είναι ζυγός και στο χωριό του
Άλλος αμάξι κιανείς δεν έχει

Παίρνει τ'άμαξι και τη γυναίκα
Που όλο φωνάζει πως θα γεννήσει
Φτάνει στη χώρα μα ο τροχονόμος
Του κάνει σήμα να σταματήσει

-Άδεια κυκλοφορίας και δίπλωμα.Γιατί κυκλοφορείτε κύριε,αφου είστε ζυγός;

-Δε θωρρείς μωρέ κουμπάρε πως η γυναίκα μου κοιλοπονά και τήνε πάω να γεννήσει;

-Να τη πηγαίνατε με μονό.

[Κλαίει η γυναίκα]

-Μα δεν έχω μονό.

-Κακώς.Έπρεπε να'χεις.

-Κυρ τροχονόμε μου άσε με ορνικό μου και να το κάμει θέλει το κοπέλι μέσα στ'αμάξι.Δε γροικάς;

-Έπρεπε να κάμει υπομονή μέχρι τη Δευτέρα.Τώρα είμαι υποχρεωμένος να σας πάω αυτόφορο.

-Μα κυρ τροχονόμε μου.....

-Ελάτε μαζί μου.

-Κι η γυναίκα μου ήντα θα γενεί;

[φωνάζει η γυναίκα.αχ.αχ.α...]

-Να κάμεις υπομονή μέχρι τη Δευτέρα γροικάς;Μέχρι τη Δευτέρα.Μη γεννήσεις πιο μπροστά για θα φας πρόστιμο.Θα σε πέσω από κιά που ρθες.Μέχρι τη Δευτέρα.Γροικάς;Κι ανέ το κάμεις πιο μπροστά να το κάμεις μονό.Μη το κάμει ο διάλος και το κάμεις ζυγό γιατί εχάθηκες.Γροικάς;

Και πές ο ένας και πές ο άλλος,δίκαιος άδικος αυτός ο νόμος

Τον οδηγό μέσα τον πάει,νευριασμένος ο τροχονόμος

Και η γυναίκα μέσα στ'αμάξι φωνάζει κλαίει πως θα ποθάνει

Κι ο άντρας φεύγοντας τση παραγγέλνει

Πως θα τη σφάξει ζυγό άνε κάμει

CD ΔΕΣΠΟΙΝΙΩ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΩ (ΣΑΤΙΡΙΚΟ)

Πώς να σωπάσει πια κανείς και πώς να μη μιλήσει
Που βάλανε το Δεσποινιώ να μας εκυβερνήσει

Κι ήπαιρνε από τη ΚΥΠ λεφτά,λεφτά με το τσουβάλι
Μα πάλι δε τη φτάνανε στα λούσα και στα κάλλη

Άχι καημένο Δεσποινιώ δεν είσαι όπως τότες
Που 'σουν αντίς βασίλισσα με τσι χρυσές τσι μπότες

Φαίνεται πως το Δεσποινιώ είχε μανία τόση
Που δε τση μένανε λεφτά το φώς για να πληρώσει

'Ηταν αντίς βασίλισσα μα και πρωθυπουργίνα
'Ηθελε όμως να γενεί και ποδοσφαιριστίνα

Εφτά χρόνια μας έβανε το Δεσποινιώ τα φέσα
Και πρέπει να τη κλείσουνε ογδόντα χρόνια μέσα

ΘΩΡΩ ΤΟ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΔΕΙΛΙΩ

Θωρρώ τον κόσμο και δειλιώ τη γής κι αναστενάζω
Λυπούμαι και τη νιότη μου σιγά σιγά που σβήνει
Για με τα δέντρα δεν ανθούν πουλιά δε κελαηδούνε
Λες κι η σκληρή η μοίρα μου μ'έχει αλυσοδεμένο
Με πίκρες και με καταχνιά στη φυλακή να σβήνω

Γιάντα τσι κάνουν τσι φλακές γιάντα τσ' ονοματίζουν
Μά'γω λεγα στη φυλακή δε κάνω πέντε μέρες
Μα εσιγανέψαν οι καιροί και καμά πέντε χρόνους

Σίδερα έχουν οι φλακές και πόρτες ατσαλένιες
Κι όταν ακούσω τα κλειδιά να ανεβοκατεβαίνουν
Κουφοβροντά η καρδούλα μου και βαριαναστενάζει

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

Με τσι δηλώσεις τω Τουρκώ η Κρήτη όλη γελούσε
Που έκανε ο Ετσεβίτ και τα νησιά ζητούσε

Τα χώματα τση Κρήτη μας είναι πια μαθημένα
Γιατί'ναι αμέτρητες φορές με αίμα ποτισμένα

Πρέπει να ξέρεις Τουρκαλά πως το νησί τση Κρήτης
Το κυβερνούνε Χριστιανοί κι είναι καλλιά να λείπει

Οι Τουρκαλάδες φαίνεται πως τα `χουνε χαμένα
Και δε ρωτούν τσι Γερμανούς ηντά'χουν παθομένα

Για δε ρωτάει η Τουρκιά να μάθει μια για πάντα
Τι πάθανε οι Γερμανοί στη Κρήτη το σαράντα

Τούρκοι δεν θα πατήσετε στη Κρήτη και στη Νίδα
Γιατί είν του Βενιζέλου μας ετούτη δω η πατρίδα

Αφού θέλει τη Κρήτη μας πρέπει καλά να ξέρει
Εμείς θα πολεμήσουμε και με γδυμένο μαχαίρι

Αφού θέλει τη Κρήτη μας του κάνομε τη χάρη
Αρκάδι θα τη κάνουμε παρά να μας τη πάρει

ΣΚΕΦΤΕΙΤΕ ΔΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Σκεφτείτε θα στις εκλογές που ο κόσμος θα ψηφίσει
Να βγεό ο Παπαδόπουλος να μας σε κυβερνήσει

Παρέα με το Πατακό και με το Δεσποινάκι
Να μην ακούμε Ξαστεριά ούτε Θεοδωράκη

Ν `ακούμε εμβατήρια πένθιμα κάθε μέρα
Και να `χόμε μες τη καρδιά τση χούντας τη φοβέρα

Να κατεβεί στις εκλογές σκοπό φαίνεται τό'χει
Θα αλλάξει τώρα και το ΝΑΙ θα γίνει τώρα ΟΧΙ

Θέλει να βγεί πρωθυπουργός να μας σε κυβερνήσει
Να ξαναφτιάξει άλλη μια βίλα στο Λαγονήσι

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΑ (ΓΙΑ ΤΟ ΝΑΤΟ)

Εβγήκανε αληθινά τα λόγια του Αντρέα
Που φώναζε να διώξουμε του ΝΑΤΟ τη σημαία

Το ΝΑΤΟ έχει αποστολή λαούς να ξεσκαβώνει
Κι όχι στην άπιστη Τουρκιά όπλα να δίνει ακόμη

Να φύγουνε οι Αμερικανοί να φύγουνε κι οι βάσεις
Κίσιγγερ αν μας πρόσεχες δεν ήθελα μας σε χάσεις

Να φύγουν οι Αμερικανοί κι οι βάσεις απ'τη Κρήτη
Μα τέτοιο ΝΑΤΟ που'χομε καλλιὰ 'ναι να μας λείπει

Κίσιγγερ δεν σου άξιζε μετάλλιο ειρήνης
Το φίλο κάνεις μα τα μας κι όπλα στους Τούρκους δίνεις

Μόνο άνε ζούσες Κένεντι να φτιάξεις το λαό σου
Τότε η Ελλάδα θα τανε ξανά με το πλευρό σου

Ο πρόεδρος τσ'Αμερικής ο Κένεντι άνε ζούσε
Δε θα'φήνε τον Κίσιγγερ να μας σε τυρανούσε

ΦΥΛΑΚΕΣ

Γιάντα τσι κάνουν τσι φλακές γιάντα τα ονοματίζουν
Μά'γω λέγα στη φυλακή δεν κάνω πέντε μέρες
Μα εσιγανέψαν οι καιροί και κάμα πέντε χρόνους

Σίδερα έχουν οι φυλακές και πόρτες ατσαλένιες
Κι όταν ακούσω τα κλειδιά να ανεβοκατεβαίνουν
Κουφοβροντά η καρδούλα μου και βαριαναστενάζει

ΜΑΝΕΣ ΚΛΑΙΝΕ

ΈΝΤΕΧΝΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ

Μάνες δακρύζουνε κλαίνε και λένε γιατί
Που πήγαν τα νιάτα χάθηκαν γιατί;[δισ]
Ρεφραιν

Είδα στους τοίχους τα παιδιά δεν είναι ψέμμα
Μ'αίμα να γράφουν ξαστεριά χύθηκε αίμα
Όλοι μαζί με μια καρδιά δεν είναι ψέμμα
Να λένε ζήτω η λευτεριά χύθηκε αίμα

Η γης δακρύζει,βράζει στενάζει και λέει
Κορμιά μαζεμένα εθάψανε γιατί;[δισ]
Ρεφραιν

Είδα κορίτσια να θρηνούν δεν είναι ψέμμα
Άντρες μεγάλους να πονούν χύθηκε αίμα
Άρματα να ποδοπατούν δεν είναι ψέμμα
Ποιος είσαι να μη σε ρωτούν χύθηκε αίμα

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Τώρα θα γίνουν εκλογές κι ο κόσμος θα ψηφίσει
Άξιος να'ναι ο αρχηγός που θα μας κυβερνήσει

Για τη τιμή τση λευτεριάς για τη δημοκρατία
Για να μη ζήσουμε ξανά καινούρια εφταετία

Για να χαρούμε ελεύθεροι του ήλιου τη λιακάδα
Να αγωνιστούμε όλοι μαζί για μια καινούρια Ελλάδα

Μόνοι θα αποφασίσουμε τη τύχη τη δική μας
Για να μη γίνει κόλαση στο μέλλον η ζωή μας

Εχθροί να μην υπάρχουνε κι όλοι ας γεννούμε φίλοι
Κι ο γείς τ'αλλού μας να μιλεί με παστρικό αχείλη

ΠΑΡΕ ΒΟΡΙΑ ΤΙΣ ΠΙΚΡΕΣ ΜΟΥ

Πάρε βαριά τσι πίκρες μου και κάνε τσι τραγούδια
Ν'ανατριχιάσει όλη η γης να μαραθούν λουλούδια
Και σκόρπισε τσι πόνους μου σ'ακρογιαλιές σε δάση
Ν'αντιλαλήσει ο σκοπός στον Όλυμπο να φτάσει
Κι η θάλασσα η αεικίνητη κι αυτή να ξεχειλίζει
Κι ο ήλιος πούναι στα ψηλά να ξαφνιαστεί να δώσει
Μου λένε να μην τραγουδώ αν πεθυμώ να ζήσω
Για χουντικούς να μη μιλώ γιατί θα ξεψυχήσω

Πώς να μη τραγουδώ εγώ πώς να μη βγάζω στοίχους
Π'άκόμα αίμα φοιτητών είναι πάνω στους τοίχους
Ρεφραιν

Θέ μου δεν ήταν ψέμματα θέ μου ήταν αλήθεια
Βροντοκτυπούσαν τ'άρματα στων φοιτητών τα στήθια

ΠΟΤΕ ΘΑ ΤΣΙ ΔΙΚΑΣΟΥΝΕ

Χούντα και πουν τα έργα σου που 'λέγες τα μεγάλα
Εφτά χρόνια στερήθηκαν και τα παιδιά το γάλα

Εφτά χρόνια εζήσαμε μέσα στη βιοπάλη
Και τα λεφτά μας τρώγανε τση χούντας οι μεγάλοι

Είδα κορίτσια να θρηγούν κι απ'τσι πληγές να κλαίνε
Κι όμως δεν σταματούσανε ελευθεριά να λένε

Είδα στους τοίχους με αίματαγραμμένη ελευθερία

Τους φοιτητές που πέθαναν για τη δημοκρατία

Ο Ντάβος είναι ήρωας κι αναγκάσε να φύγει
Το δικτακτορικό πουλί τσ'ΕΣΣΑΣ του Ιωαννίδη

Δεκαοχτάχρονα παιδιά έχουνε σκοτωμένα
Και δε κατέχουν οι γονείς που τα χούνε θαμμένα

Πότε θα τσι δικάσουνε κιανείς να μη ξεφύγει
Και πρώτο να δικάσουνε τσ'ΕΣΣΑΣ τον Ιωαννίδη

Που ήταν τση χούντας το θεριό τσ'Ελλάδας τρομοκράτης
Κι αλοίμονο στα χέρια του που πέφτε δημοκράτης

ΤΑ ΤΑΛΗΡΑ ΜΑΣ ΠΟΥΝΤΑ;

Τόσο καιρό δουλεύαμε τα τάληρα μας πούντα;
Τα'παίρνε ο Παπαδόπουλος και τα δίνε στη χούντα

Μπαλόπουλος και Πατακός κάμαν συνωμοσία
Και κρέατα μας τάζαν από τη Ροδεσία

Διάταζαν κι αποφάσιζαν και με το έτσι θέλω
Κρέατα τση Αργεντινής τρώγαμε με καπέλο

Όλοι μαζί εφάγανε το χάσικο κουλούρι
Μα πόμεινε η μουζουδιά στου Πατακού τη μούρη

CD ΚΡΗΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΠΗΡΑΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΦΩΤΙΑ

Πήραν τα όνειρα φωτιά και τη καρδιά μου καίνε
Έφυγες και τα μάτια μου μέρα και νύχτα κλαίνε
Ρεφραίν

Έπρεπε πρώτα να σε χάσω έπρεπε πρώτα να πληγωθώ
Για να μπορέσω να καταλάβω πόσο σ'αλήθεια σ'αγαπώ
Τώρα το βλέπω πως ότι έχει κανείς δεν ξέρει να εκτιμά
Μα αφού το χάσει τότε μονάχα καταλαβαίνει πως τ'αγαπά
Νοιώθω στα στήθια μια φωτιά στα στήθια να με καίει
Τα χείλη μου χαμογελούν μα η καρδιά μου κλαιεί

ΤΡΑΓΟΥΔΑ ΚΡΗΤΗ

Όσο υπάρχει ο Ομαλός και στέκει ο Ψηλορείτης
Δεν έχει φόβο να χαθεί η λεβεντιά τση Κρήτης

Κρήτη πλανεύτρα ρίγησα και καστροπολεμίστρα
Νεράιδα κόρη του γυαλού και φιλοξεμμαλίστρα

Πρωτοχορεύτρα αρχόντισσα δαφνοστεφανωμένη
Μαζί σου ξελογιάζονται και Κρητικοί και ξένοι

Χανιώτες ράτσα αδούλωτη με τα ψηλά βουνά σας
Με τσι πολλές παλληκαριές και τα ριζτικά σας.

Ρέθυμνο με τ'Αρκάδι σου και τσι παλληκαριές σου
Εσύ τη δόξα τη τιμή δεν ζήλεψες ποτέ σου
Πρόζα

Τραγούδα Κρήτη να ακουστεί στα πέρατα η φωνή σου
Τ'όμορφο το τραγούδι σου ο άνεμος να το πάρει
Και να το κάμει αντίλαλο σ'όλα τση γής τα μέρη
Για να χαρούν οι φίλοι σου να σκάσουν οι εχθροί σου

Ηράκλειο πεντάμορφο παλιά σε λέγαν Κάστρο
Είσαι τση Κρήτης η καρδιά και η ψυχή και τ'άστρο
Πρόζα

Η λύρα είναι ο σεβντάς και η φωνή τση Κρήτης
Λύρα γροικούν και βγαίνουνε πουλιά κι αποσπερίτης
Κρήτη με τσι βουνοκορφές και με τσ'ακρογιαλιές σου
Που στου πολέμου το χορό δε δείλιασες ποτέ σου
Στη Κρήτη πάντα η λεβεντιά κι η αντρεία ριζώνει
Και κάνει ρίζες και βλαστούς κι ανθεί και μεγαλώνει

Σητεία ,Ιεράπετρα, Λασηήθι με τσι μύλους
Εσείς γεννάτε ποιητές και κάντε πάντα φίλους.....

ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΑΓΑΠΗ

ΑΝ ΞΕΡΕΣ ΝΑ Μ'ΑΓΑΠΑΣ

Αν ήξερες να μ'αγαπάς θα βγαίνες κερισμένη
Τώρα η πόρτα τση καρδιάς για πάντα είναι κλεισμένη

Θα βρώ κι εγώ τον τρόπο μου για να σε τυραννήσω
Γιατί το ναι η το όχι σου ποτέ δεν θα γνωρίσω

ΕΤΟΥΤΗΝΕ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ

Ετούτηνε την εποχή μη μου γυρεύεις γάμο
Γιατί ακρίβηνε η ζωή και μπουνταλιές δε κάνω

Ετούτηνε την εποχή γάμο μη μου γυρεύεις
Γιατί ακρίβηνε η ζωή κι ήντα θα μεγειρεύεις;

Το παχουλό χεράκι σου με το κοντό μανίκι
Να το βάζα προσκέφαλο κι ας πλήρωνα και νοίκι

Έλα να θέσομε μαζί μα 'γω δε σε πειράζω
Κι όταν θα ξεσκεπάζεσαι εγώ θα σε σκεπάζω

ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Χωρίς αγάπη ο άνθρωπος βαστά νεκρή τη λύρα
Είναι πουλί χωρίς λαλιά λουλούδι δίχως μοίρα

Πάντα την έρμη τη καρδιά την εχτυπούν οι πόνοι
Με πίκρες και με βάσανα βραδιάζει ξημερώνει

Θα τραγουδώ το πόνο μου και το μαρτύριο μου
Γιατί δε βρίσκεται καρδιά να νιώσει το καημό μου

Καρδιές που εύκολα αγαπούν και δύσκολα ξεχνούνε
Είναι γραφτό απ'το θεό να μη ξαναγαπούνε

Κάθε ωραίο στη ζωή με έκανες να μισήσω
Και καταριέμαι στη ζωή γιατί να σ'αγαπήσω;

Δεν σε μισώ κι ας μ'άφησες μες τη καρδιά μαράζι
Φαίνεται πως κι η μοίρα σου η ίδια σε δικάζει

MANTINADEΣ

Της μαύρης γής χρωστώ κορμί κι ενός παπά παράδες
Κι μιάς μικρής μελαχροινής κάμποσες μαντινάδες

Η αγάπη που ναι αληθινή οπου γραφτεί δε λιώνει
Κι απα αγαπά μελαχροινή ποτέ δε μετανοιώνει

Μελαχροινή κρατάς σπαθί κόψε τη κεφαλή μου
Να πάσουνε οι πόνοι μου κι οι αναστεναγμοί μου

Από αγαπά μελαχροινή πρέπει να το δηλώσει
Γιατί χεί με τον έρωτα λογαριασμό να δώσει

Μάγω αγαπώ μελαχροινή κι έχω και δηλωμένα
Κι ήκαμα και λογαριασμό ήντα έχω πληρωμένα

Μην αγαπήσεις κοπελιά παρά να σ'αγαπήσει
Παρά να δεις τα μάτια τση να τρέχουνε σα βρύση

Ποτέ με κοπελιάς σκοινί μη κατεβείς πηγάδι
Παρά να σιβαστεί κι αυτή να κατεβείτε ομαδί

Γιατί θα κόψει το σκοινί και μέσα θα σ'αφήσει
Κι ύστερα κακορίζικο ποιος θα σε βοηθήσει;

Με του σεβντά τα κάρβουναόποιος καεί δε γένει
Κι αν γειάνει και καμιά φορά σημάδι του απομένει

Θάλασσα δίχως κύματα καράβια δε σηκώνει
Κι αγάπη δίχως βάσανα ποτέ δεν τελειώνει

Η υπομονή στον έρωτα είναι πράμα μεγάλο
Και σαν κι αυτή για τη πληγή βοτάνι δεν είναι άλλο

Που δροσερεύει τις πληγές το πόνο ξαλαφρώνει
Με υπομονή γιατρεύονται τα βάσανα κι οι πόνοι

Στο δέντρο τση υπομονής που βγαίνω και καθίζω
Να διασκορπώ τα βάσανα να μη τα ντουγιουντίζω

Παρηγοριές πάρα πολλές στο κόσμο τον απάνω
Μα δε παρηγορούμαι πια γιατί θωρώ πως χάνω

ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Ποτέ σου μη περιφρονάς κι ούτε να κατακρίνεις
Γιατί στο κόσμο αθάνατη δεν ημπορείς να μείνεις

Ποτέ σου μη στηρίζεσαι στα κάλλη του προσώπου
Όλο το πλούτος της ζωής ειν'η καρδιά τ'αθρώπου.

ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Πρώτη μου αγάπη γύρισε έστω για λίγο πάλι
Να γύρω να αποκοιμηθώ στην εδική σου αγκάλη

Φεγγάρι α λάχει και τη δείς τη πρώτη μου αγάπη
Πες της πως εκατόντησα μπαξές με δίχως άνθη

Πες της φεγγάρι ανε τη δείς τώρα που θα πεθάνω
Να ρθεί να ανάψει ένα κερί στο φέρετρο μου επάνω

Εχω μαράζι και πονώ μες της καρδιάς τα φύλλα
Φωτιά μεγάλη στη καρδιά που ανάβει δίχως ξύλα

Απ'τη παλιά μας τη φιλιά τίποτα πια δε μένει
Και τώρα ανε βλεπόμαστε,βλεπόμαστε σα ξένοι

Κρίμα σε σένα γιασεμί και γνώμη να μην έχεις
Και μια αγάπη σταθερή να κάμεις δε κατέχεις

Αρνήθηκα να σ'αγαπώ γιατί δεν μου αρέσει
Να βρίσκονται δυό κηπουροί σ'ένός μπαξέ τη μέση

CD ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΑΝΕΤΕΙΛΕ Η ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Ανέτειλε η λευτεριά τα δέντρα πάλι ανθούνε
Κι όλα τ'αηδόνια αρχίσανε πάλι να κελαηδούνε

Οι φοιτητές που πέθαναν το δίκιο τους να βρούνε
Τι κρίμα να μη ζούν κι αυτοί τη λευτεριά να δούνε

Φύγαν αυτοί που θέλανε στο αίμα να μας πνίξουν
Που κλείνανε τσι φυλακές κι αργούσαν να τσ'ανοίξουν

Ήρθεναι ο Καραμανλής που ήτανε στα ξένα
Και φέξαν τα λημέρια μας που ήταν σκοτεινιασμένα

Ο Μαύρος κι ο Καραμανλής ήρθανε στην Ελλάδα
Κι ανάψανε κι οι δυό μαζί τη λευτεριάς λαμπάδα

Εφτά χρόνια εξούσαμε μέσα στη τυραννία
Πολλοί βασανιστήκανε για τη δημοκρατία

Πενθούμε αυτούς που έφυγαν αυτούς που πια δε ζούνε
Γ'αυτούς που δε θα πάψουνε καμπάνες να χτυπούνε

Εσύ διαβάτη που περνάς σταμάτησε ένα βήμα
Να ρίξεις ένα δάκρυ σου στων φοιτητών το μνήμα

Εμείς εγεννηθήκαμε ελεύθεροι να ζούμε
Και δεν μπορούν δικτάτορες να μας εκυβερνούνε

Ήρθαν πουλιά τση Ξαστεριάς που ήτανε ξορισμένα
Κι εβγήκαν κι άλλα που ήτανε χρόνια φυλακισμένα

ΜΗΝ ΑΝΑΤΕΙΛΕΙΣ ΗΛΙΕ ΜΟΥ

Ήλιε που βγαίνεις την αυγή και βασιλεύεις βράδυ
Σ'όλο τον κόσμο ανάτειλε σ'όλο τον κόσμο δύσε
Μόνο σ'αυτούς που χτύπησαν η το Πολυτεχνείο
Μην ανατείλεις ήλιε μου
Κι αν ανατείλεις ήλιε μου να γοργοβασιλέψεις
Μη θαμπωθούν οι ακτίνες σου 'πών φοιτητών τα δάκρυα
Μην ανατείλεις ήλιε μου...

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΕΝΤΕΧΝΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ

Η λευτεριά ανέτειλε χτυπούν πάλι καμπάνες
Δεν κλαίνε μόνο χαίρονται των φοιτητών οι μάνες [δεις]
Ρεφραιν

Η λευτεριά εχτύπησε όλους τους τρομοκράτες
Και έσπασε τις φυλακές και βγήκαν δημοκράτες
Και βγήκαν και οι φοιτητές να χτίσουνε μνημείο
Γι'αυτούς που τότε χάθηκαν εις το Πολυτεχνείο

Πολυτεχνείο έγινες σύμβολο και λατρεία
Το αίμα σου ήταν καρπός για την ελευθερία[δεις]
Ρεφραιν

Φαντάσματα γενήκανε οι αδικοσκοτωμένοι
Γιατί από χέρι αδελφικό ήτανε χτυπημένοι
Κι ο ουρανός εφόρεσε ρούχα μαυροβαμμένα
Πενθεί κι αυτός για τα παιδιά τ'αδικοσκοτωμένα

ΓΙΑ ΤΗ ΚΥΠΡΟ (ΡΙΖΙΤΙΚΟ)

Γροικάτε ήντα εμύνησε
Η Κύπρος εις τη Κρήτη
Κρήτη μου αν είσαι αδερφή
Στείλε μου τα παιδιά σου
Που ξέρουνε να πολεμούν
Να σπάσουν τσ'αλυσίδες
Να σπάσουν όλα τα δεσμά
Των άπιστων των Τούρκων
Για να λευτερωθώ κι εγώ

(αυτό το ριζίτικο μου το έδωσε ένας Χανιώτης, πολύ καλός μου φίλος)

ΚΥΠΡΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΥΒΑΣΑΝΗ

Κύπρο μας πολυβάσανη στο κόσμο ξακουσμένη
Τσ'αγωνιστές σου άρπαξε ο χάροντας καημένη

Θα πληρωθεί το αίμα μας τα βάσανα κι οι πόνοι
Γιατί 'χομε λογαριασμούς πολύ παλιούς ακόμη

Εμείς θα θυσιάσομε μαζί αίμα και πλούτο
Ώσπου να φύγει η Τουρκιά από το τόπο ετούτο

Σκοτώνονται και χάνονται όλοι μικροί μεγάλοι

Η ένωση ή θάνατος να πάψει τέτοιο χάλι

Εσκοτωθήκαν χριστιανοί άντρες και παλληκάρια
Κι οι Κρητικοί πολέμησαν στη Κύπρο σαν λιοντάρια

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΙ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Οι φοιτητές που θέλανε το δίκιο τους να βρούνε
Τι κρίμα να μη ζούν κι αυτοί τη λευτεριά να δούνε

Φύγαν αυτοί που θέλανε στο αίμα να μας πνίξουν
Που κλείνανε τσι φυλακές κι αργούσαν να τ'ανοίξουν

Αυτοί που παραδώσανε του φόνου τα μαχαίρια
Σβήσανε φλόγα λευτεριάς μα τα δικά τους χέρια

Εφτά χρόνια εζήσαμε μες τη τρομοκρατία
Κι οι φοιτητές πεθαίνανε για τη δημοκρατία

Πενθούμε αυτούς που έφυγαν αυτούς που πια δεν ζούνε
Αυτούς που δεν θα πάψουνε καμπάνες να χτυπούνε

Εσύ διαβάτη που περνάς σταμάτησε ένα βήμα
Να ρίξεις ένα δάκρυ σου στων φοιτητών το μνήμα

Εμείς εγεννηθήκαμε ελεύθεροι να ζούμε
Και δεν μπορούν δικτάτορες να μα σε κυβερνούνε

Ήρθενε ο Καραμανλής που ήτανε στα ξένα
Και έφεξαν τα λημέρια μας που ήταν σκοτεινιασμένα

Ο Μαύρος κι ο Καραμανλής κάνουν καλά κουμάντα
Και την Ελλάδα βγάνουνε απ'το NATO μια για πάντα

Ο Μαύρος κι ο Καραμανλής ήρθαν στην Ελλάδα
Κι ανάψανε κι οι δυό μαζί τση λευτεριάς λαμπάδα

Ήρθαν πουλιά τση ξενητειάς που ήτανε ξορισμένα
Και βγήκαν κι άλλα που ήτανε χρόνια φυλακισμένα

CD ΣΑΤΙΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ Ν03

ΕΙΜΑΙ ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΠΕΛΙ

Είμαι έξυπνο κοπέλι τρώγω πίνω και γελώ
Εγώ τ'άχω τετρακόσα κιας με λένε κουζουλό[δισ]
Και στις κοπελιές δε πεύτω ούτε και τσι προσκυνώ
Ρεφραιν

Η γυναίκα άμα θέλει σε τρελαίνει
Κι ας τη λένε και Μαρία και Σοφία και Γιωργία και Ελένη
Οι γυναίκες είναι ίδιες κι ας μας κάνουν τσι καμπόσες
Και μια λύση μόνο υπάρχει να τους κόψομε τσι γλώσσες

Είμαι έξυπνο κοπέλι και δε βάνω εγώ μπελά
Τη γυναίκα όποιος ζυγώνει τα παπούτσα του χαλά[δισ]
Κι όποιος κλαίει για γυναίκα τονε λένε μπουνταλά
Ρεφραιν[το ίδιο]

Η γυναίκα είναι χρυσάφι φίλοι μου πρίν παντρευτεί
Μα όταν κάτσει στο καφά σου σου μαδεί τη κεφαλή[δισ]
Στο ψυχίατρο σε στέλνει απ' τη γκρίνια τη πολλή
Ρεφραιν

Η γυναίκα θέλει άντρα να τον κάνει ότι θέλει
Είναι σαν την εφορία και τ'ακλάδευτο αμπέλι
Η γυναίκα θέλει άντρα να τον παίξει κομπολοιο
Να μην έχει αυτιά και μάτια μα γεμάτο πορτοφόλι

Η ΚΟΜΜΩΤΡΙΑ

Σαν πάει στη κομμώτρια και τα μαλλιά τση σάσει
Δεν κλείνει μάτι οληνυχτίς για να μη τα χαλάσει

Σαν πάει στη κομμώτρια και σάσει το μαλλι τση
Από κρεβάτι κρέμεται τη νύχτα η κεφαλή τση

Οντέ θα καλοχτενιστεί τα χρόνια τση τα χώνει
Κι απ'τα τριάντα δεκαεννιά,λέει πως είναι ακόμη

Είναι σε όλα σταθερή και δεν αλλάζει γνώμη
Κι από ντας τήνε γνώρισα δεκαεννιά είν ακόμη

Οντέ θ'αλλάξει χτενίσμα πετά από τη χαρά τση
Μα αλοίμονο που ξεχαστεί,κι αγγίξει στα μαλλιά τση

Από τα πολλά χτενίσματα δώστης και ξαναδώστης
Μου φεύγει το μηνιάτικο και μένω και χρεώστης

Η ΜΙΝΙ ΦΟΥΣΤΑ

Άχι καίλα και καημός και ψυχική οδύνη
Κι οψάργας δεν κοιμήθηκε και κόνταινε τη μίνι

Η μίνι φούστα προχωρεί και συνεχώς κονταίνει
Κι απ'τα κρυφά στα φανερά το μάτι μου χορταίνει

Οντέ θα βάλει η κοπελιά τον πόδα πάνω σ'άλλο
Το 'να μου μάτι το καμνών,κι ήντα θωρρώ με τ'άλλο

Κι αυτή το κάνει επίτηδες και σοτραβά τη μίνι
Και χοχλακά το αίμα μου,και βράζει σαν καμίνι

Ποιος είναι αυτός που οντέ θα δεί πράμα που λαχταρίζει
Να του το δείχνουν φανερά και να μη το ξανοίγει

Οντέ θα δώ φούστα κοντή εγώ τηνέ ξανοίγω
Τη καμαρώνω τη μετρώ και δε μπορώ να φύγω

Η μίνι φούστα ειν'άφορμή γί'αυτό πιάνει στη Κρήτη
Τ'αμπέλια πυρινόσπορος και τσι ανθρώπους γρίπη.

ΙΣΟΤΗΤΑ

Με την ισότητα όλα αλλάξανε
Κι άντρες τώρα μαύρα τα βάψανε
Πλένουνε πιάτα ποδιές φορούνε
Γιαυτο και μεις τους αγαπούμε[και οι γυναίκες αδιαφορούνε]
Ρεφραιν

Τα πιάτα πως τα πλένουνε θα μαθεις Μιχαλάκη
Θα σου γεννει συνήθειο τση σκούπας το μεράκι
Κάθε Παρασκευή πρωί θα βάζεις τη μπουγάδα
Πετειναράκι ήσουνα μα θα γεννεις πουλάδα

Με την ισότητα όλα κοπήκανε
Γυναίκες κι άντρες ίσοι γενήκανε
Με την ισότητα σκέψου βρε Γιάννη
Ότι τσι κάναμε να μας σε κάνει
Ρεφραιν[το ίδιο]

Είμαστε άντρες κι ότι κι αν κάνετε
Στο αντριλίκι δε μας σε φτάνετε
Είμαστε άντρες κι ότι κι αν λέτε
Πιάτα θα πλένετε θέτε δε θέτε

ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΕΣ

Γυναίκες αποφάσισα να πω τα σκολινά σας
Πως μόνο τα κουτσομπολιά είναι σας η δουλειά σας
Λέτε και ψέμματα πολλά στη βρύση κι όπου πάτε
Σα αρχίζετε το τσου τσου τσου, δύσκολα σταματάτε
Ρεφραίν

Οι Γυναίκες είστε όλες, ψεύτρες μα και κουτσομπόλες
Και δε κάνετε δουλειά μόνο τα κουτσομπολιά

Κάτι σ'ακούσει η πιο μικρή τρέχει στη πιο μεγάλη
Και τσου τσου τσου ακούς τη μια και τσού ακούς την άλλη
Κι ώσπου να πει τσού τσού η μια, να πει τσού τσού η άλλη
Ξεχνάτε και τσικνώνετε στο σπίτι το τσικάλι
Ρεφραίν[το ίδιο]

ΤΟ ΜΗΧΑΝΑΚΙ

Αύξηση το πετρέλαιο αύξηση κι η βεντζίνα
Παίρνουνε τ'αφιλότιμα δυό τρείς φορές το μήνα

Δευτέρα παίρνει αύξηση κι έρχεται το Σαββάτο
Είμαι ζυγός και γίνομαι σ'άληθεια ανω κάτω

Κάθομαι στην αυλόπορτα τ'αμάξι και ξανοίγω
Κι αυτό γελά που το θωρρώ και δεν μπορώ να φύγω

Χωρίς αμάξι δεν μπορώ να πάω στη δουλειά μου
Κι αυτό γελά το άτιμο με την αναποδιά μου

Αν σου βαστά πλησίασε γγίξε με μόνο μόνο
Να δεις πως μπαίνεις φυλακή με το καινούριο νόμο

Ετσά μου λέει τ'αμάξι μου και το θωρρώ και λιώνω
Κι από τα νεύρα τα πολλά γυρνώ και το μουτζώνω

Και μηχανάκι αγόρασα τα πόδια μου να σώσω
Και το αμάξι μου παιδιά το δίνω όσο όσο

Μα αφού κάθεσαι καλά και πιο καλά γυρεύει
Ο διάολος τση κεφαλής κουκιά του μαγειρεύει

Ο τροχονόμος έβαλε το μηχανάκι στόχο
Με σταματά και με ρωτά το κράνος μου που τ'όχω

ΤΟ ΜΗΧΑΝΑΚΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

- Έχεις άδεια;
- Κι αμέ αν έχω λέει,κι από τη γυναίκα μου κι από τη πεθερά μου.
- Να λείπουν οι αυθάδειες.Γιατί δεν φορείς το κράνος σου;
- Ηντά `ναι κιονά κυρ αγρονόμε μου;
- Κράνος,κράνος,να προστατεύεις τη κεφαλή σου.
- Α δηλαδή ετουλόγου σου νοιάζεσαι για τη κεφαλή μου;Να σαι καλά μπρέ κουμπάρε,μα έννοια σου και εχω `γω γερή κεφαλή.Έχω φαωμένες παντοφλιές από τη γυναίκα μου και χαχαλοβεργιές από τη πεθερά μου μα διάλε στο αίμα που βγάλε.
- Τέλος πάντων.Το ξέρεις πως θα σου κάνω μήνυση;
- Γιάντα κυρ αγρονόμε;ήντα σου κάμα;
- Δεν είμαι αγρονόμος,τροχονόμος είμαι.
- Τροχονόμος,αστυνόμος,αγρονόμος,όλα σε νόμος τελειώνουνε.Το ίδιο κάνει μωρέ κουμπάρε.
- Θα σου κάνω μήνυση γιατί μπήκες σε μονόδρομο.
- Δηλαδή εμπήκα σε ξένα χωράφια;
- Τα στοιχεία σου.Δώσε μου τα στοιχεία σου.
- Κυρ αγρονόμε μου δώδεκα θηλυκά έχω και πάω για τ'αρσενικό και ανέ με γράφεις για μιας θα πάω να γκρεμιστώ.
- Και γιατί έκανες τόσα παιδιά;
- Τ'αρσενικό φταίει που δεν έρχεται.Κι όλο πολεμώ για να κάμει η γυναίκα μου τ'αρσενικό μα πράμα.Και δώστου για τ'αρσενικό και δώστου για τ'αρσενικό μα πράμα.Για κιονά σου λέω ανε με γράφεις θα πα γκρεμιστώ

Την άδεια και το δίπλωμα και γράφει κι όλο γράφει
Κι από τα νεύρα τα πολλά το αίμα μου εξεστάθει

Το μηχανάκι άρχιξα με μίσος να κτυπάω
Κι ο τροχονόμος μου λέγε πως φυλακή θα πάω

Για να γλυτώσω φίλοι μου απ'αμάξι και βεντζίνες
Θα πα γοράσω γαιδάρο κι ας κάνει καβαλίνες.

CD ΣΑΤΙΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ Νο2

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Εδά το γάμο κάνω εγώ και δε το ντουχιουντίζω
Πολιτικά παντρεύομαι και το πρωί χωρίζω

Αυτόματο διαζύγιο σα θέλω εγώ να πάρω
Το παίρνω και το δήμαρχο βάνω πάλι κουμπάρο

Εδά με το αυτόματο α δε πηγαίνεις ντρέτα
Παίρνεις εσύ διαζύγιο και γω άλλη γυναίκα

Α δε πηγαίνεις σορδινιά διαζύγιο θα πάρω
Και πάω σ' άλλη γειτονιά τα δίχτυα να καλάρω

Εδά με το αυτόματο έχω χαρά μεγάλη
Και στη γυναίκα που μυαλό δεν είχε θα τση βάλει

Σα κάμεις στραβοτιμονιά δε θα στο συνχωρήσω
Αυτόματα σα τη δραχμή θα σε υποτιμήσω

Ο ΚΑΛΤΣΟΝΗΣ

Ο Καλτσόνης είχε πάρει μια γυναίκα από τη Μάνη
Κι είχε άχι ο κακομοίρης σερνικό για να του κάνει

Μα περνούσανε τα χρόνια και δε του κανε κοπέλι
Κι όλοι λέγαν στο χωριό του ήντα διάολο τη θέλει

Τση δίνε πολλά βοτάνια σερνικό να του γεννήσει
Μα αυτή στο νου δε τ'όχε κληρονόμο να τ'αφήσει

Μια μαμή τον αρμηνεύγει που ήτανε καλή δασκάλα
Κι η γυναίκα του φουσκώνει και την είχε μέλι γάλα

Κι ο καημένος ο Καλτσόνης επερίμενε τη μέρα
Για κακή του όμως τύχη του καμε μια θυγατέρα

Πείσμα το βάλε ο Καλτσόνης κι ένας χρόνος δε περνούσε
Πείσμα τ'όχε κι η γυναίκα θηλυκά και του γεννούσε

Αχ μαμή κακή δασκάλα έχεις κάψει το Καλτσόνη
Έχει κάμει έξι κόρες και ο γιός δεν ήρθε ακόμη

Τση δίνε πολλά βοτάνια σερνικό για να του κάμει
Μα αυτή στο νου δε τ'όχε και ας ήταν απ'τη Μάνη

ΤΟ ΞΥΛΙΚΙ

Έπεσα εγώ τη προξενιά και πήγε στο Καστέλι
Μα εμπύνησε μου η μάνα τση γαμπρό πως δε με θέλει

Κι εκιά που το βάνα στο νου πως δε θελά τη βλέπω
Εσκέφτηκα μια αργατινή να πάω να τη κλέψω

Πήρα δυο φίλους μπιστικούς κατά το μεσονύχτι
Αυτοί στο δρόμο να θωρρούν κι εγώ να μπώ στο σπίτι

Ξανοίγω την αυλόπορτα αν είναι σφαλιγμένη
Μα η μανά τση την είχενε βαριά μανταλωμένη

Και πήγα γυρωμπεντενιά σκαρφάλωσα και μπήκα
Και φώναξα τση σιγανά με εκείνη δεν εγροίκα

Και ξαναφώναξα τηνε να βγεί να τση μιλήσω
Μα αντίς για αυτήν επρόβαλε η μάνα τση από πίσω

Και κράθειναι στα χέρια τση ένα μακρύ ξυλίκι
Και πήρα αντίς για κοπελιά ξυλιές και ρεζιλίκι

Δεν ξανακάνω ετσά δουλειά κι αν έχω γιαγγιλίκι
Θα μάθω πρώτα αν έχουνε στο σπίτι ντως ξυλίκι

CD ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΧΗΡΑ ΚΑΙ Ο ΛΥΡΑΡΗΣ

Γροικάτε ήντα μου μύνησε μια διψασμένη χήρα
Στο σπίτι τση με κάλεσε να πάτση παίξω λύρα

Γιατί είχε χρόνια κοντυλιές στο σπίτι τση ν'ακούσει
Και μαντινάδες όμορφες τα χείλη τση να πούσει

Παίξω τη πρώτη κοντυλιά με όρεξη μεγάλη
Τση χήρας άρεσε ο σκοπός και ξαναρχίζω πάλι

Αρχίζω από τι σιγανό παίξω μαλεβιζώτη
Κι απ'το πολύ το παίξιμο σπά η χορδή μου η πρώτη

Έσπασε η πρώτη μου χορδή και τσ'άλλες δυό κουρντίζω
Και με τσι δυό όπως ήτανε τσι κοντυλιές αρχίζω

Απ'τσι πολλές τσι κοντυλιές τσι κόρδες μου ζεσταίνω
Έσπασε και η δεύτερη και με τη μια πομένω

Πολλές φορές τσι άλλαξα τσι κόρδες μου στη λύρα
Κι η χήρα κόρδες μου'λέγε ρεζέρβα για δε πήρα

Παίξω καινουριές κοντυλιές τσι κάνω όλα τα γούστα
Τση παίξω και τι σιγανό τση παίξω και τη σουστά

Τση λέγα με τη λύρα μου για ρόδα και για κρίνα
Μα το δοξάρι απόκαμε δεν είχε μπλιό ρετσίνα

Κι άρχισε η χήρα να ζητά να ξαναπαιξω πάλι
Δεν ήθελε όμως σιγανό ήθελε πεντοζάλη

Απ'το πολύ το παίξιμο γίνηκε η λύρα χάλια
Ο καβαλάρης ήσπασε,χαλάσαν τα στριφτάλια

Όποιος λυράρης καλεστεί να μπει σε χήρας σπίτι
Ρεζέρβα κόρδες να κρατεί αλλιώς καλιά να λείπει

ΑΝΤΙΚΡΥΣΤΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Μα μένα η αγάπη μου ανθεί και λουλουδίζει
Στο νάζι και στη ομορφιά απ'όλες ξεχωρίζει
Ωσά το στύλο τση ΔΕΗ ανθεί και λουλουδίζει
Σα τη καλή τη σκορδαλιά η αγάπη σου μυρίζει
Αλήθεια δε παρεξηγώ τα λόγια τα δικά σου

Τη μαντινάδα που μου λές τη λες απ'τη ζηλειά σου
Καλή είναι η αγάπη σου μα οψάργας που την είδα
Άβαφη κι ασουλούπη έμοιαζε στη τσουκνίδα
Σα μάθει ο σκύλος γράμματα θα μάθεις κι εσύ τρόπους
Ποιος σου πε πως εις όμορφος πως μπαίνεις με τ'άνθρώπους;
Εγώ δεν είμαι όμορφος δε λέω όμως παραμύθια
Και μη μανίζεις φίλε μου πως σου'πα την αλήθεια
Είπες τη μαντινάδα σου κι ήτανε και δική σου
Κι ήτανε κι ανεμπούμπαλη ωσά τη κεφαλή σου
Σαν τη κιτρινολεμονιά είναι το πρόσωπο σου
Σα παίρνεις τον ανήφορο να δείς το Βαγγελιώ σου
Ανάλεμα σε ανάλατε κι ανήψητο κουλούρι
Που μοιάζεις του μεμέτη μας στο μποί' και τη μούρη
Μα μένα η αγάπη μου έχει ομορφιά και γνώση
Και δε μπορεί ο καθαίς να τήνε πεταλώσει
Ανάθεμα σε ανάλατε κι αγριοκατσοπρίνη
Που ότι μυαλό έχει ο κοτσοφός έχεις κι εσύ κι εκείνη
Μα ήντα θέλεις να σου πώ που είσαι απ'τ'Αποίνοι
Χαράς του το που στολιστεί κι ύστερα να πομείνει
Απόλα τα ονόματα μάρεσει η Μαρία
Κι άμα δε μου τη δώσουνε θα κάνω φασαρία
Και η Μαρία είναι καλή μα πιο καλή απόλες
Είναι η Ρούλα η ξανθιά απου τσι τρώει όλες
Μια μαντινάδα θα σου πώ με τση φιλιάς το θάρρος
Δεν είσαι μόνο κουζουλός είσαι και Μπακαλιάρος

ΚΟΠΕΛΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΔΙΚΕΣ

Κοπελιές και πέρδικες να κυνηγώ μ'aréσει
Γιατί πάντα μου φορώ του κουζουλού το φέσι
Τσίκου μια και τσίκου δυό τσίκου τρεις και δέκα[ρεφραίν]
Το μυαλό μου χάνω γώ οντέ θα δώ γυναίκα

Τσι κρατώ στα χέρια μου και τσι βαγιοκλαδίζω
Προπαντός με κοπελιές δε ποκουντουρίζω
Τσίκου μια και τσίκου δυό τσίκου τρεις και δέκα[ρεφραίν]
Το μυαλό μου χάνω γώ οντέ θα δω γυναίκα

Προπαντός όντε φορεί κοντό κοντό φουστάνι
Παίξει χίλιες μπαλωτιές του τσίφτε μου η κάνη
Τσίκου μια και τσίκου δυό τσίκου τρεις και δέκα[ρεφραίν]
Το μυαλό μου χάνω γώ οντέ θα δώ γυναίκα

Κι οντέ páλι σηκωθεί η φούστα τση πιο πάνω
Γονατίζω ο φτωχός και το σταυρό μου κάνω
Τσίκου μια και τσίκου δυό τσίκου τρεις και δέκα[ρεφραίν]
Το μυαλό μου χάνω γώ οντέ θα δώ γυναίκα

ΤΑ ΧΡΕΗ ΜΟΥ

Όφου και ήντα θα γενώ κι ήντα βουλή θα δώσω
Και που θα βρώ τόσα λευτά τ'αθρώπους να ξεχρώσω

Χρωστώ και στο μανάβη μου,χρωστώ και στο μπακάλη
Στο ράφτη και στο καφετζή,το γαζανομιχάλη

Πλακώσαν τα γραμμάτια τα διαμαρτυρημένα
Ο δήμος κόβει το νέρο και τ'άχω εγώ χαμένα

Ρεφραιν

Τ.Ε.Β.Ε,Ο.Τ.Ε., και εφορία και Δ.Ε.Η και πεθερά
Του τα παίρνουν μέχρι φράγκο,του Στελή του φουκαρά
Που να δώσει,που ν'αφήσει,όφου κι ήντα θα γεννεί
Με τσί μόδες,με τ'εκπτώσεις,μένει η τσέπη του αδειανή

Θέλει η γυναίκα μου παλτό, η κόρη μου φουστάνι,
Παπούτσα θέλει η πεθερά και δε τη νοιάζει δράμι

Απ'τα πολλά τα χρέη μου,στη τρέλλα θα με βγάλει
Γ'αυτό θα κάμω μια δουλειά που δε την κάνουν άλλοι

Θα μπώ σ'ένα ρακάδικο,θα πιώ και θα μεθύσω
Κι ένα καινούριο βερεσέ,στο καφετζή,θα αφήσω

Ρεφραιν[το ίδιο]

Η ΔΑΣΚΑΛΑ

Κοπελιδάκι ήμουνε μυαλό δεν δεν είχα στάλα
Όντε πρωτορωτεύτηκα μια νόστιμη δασκάλα

Και μου δείξε το σπίτι τση,πούχε εφτά μπαλκόνια
Τριάντα δυό παράθυρα,σα τα δικά τση χρόνια

Στο πλυσταριό δοκιμάσα το πρώτο φιλημά τση
Τη σπιταρώνα θώρουνα,κι έλιωνα στο όνομα τση

Και μια βραδυά με τρύπωσε πάνω στο πλυσταριό τση
και μια βραδυά σιβάστηκα
Και πήγα στο χωριό τση]
Και γνώρισα τον έρωτα και το νοικοκυριό τση

Κι εκιά που χαρχαλεύαμε γροικώ ένα παναγίδι
Θωρρώ και το πατέρα τση να μάγριοξανοίγει

Πήγα να σάσω τη δουλειά,του λέω τη δασκάλα

Στ'αλήθεια θα τη παντρευτώ,και μη σε νοιάζει στάλα

Έγω θα τη στεφανώθω,του λέω με τη πρώτη
Ήσφαλα,μα τη κόρη σου,από καιρό αγαπώ τη

Κι άνε με θές κι έσυ γαμπρό,το σπίτι να μου τάξεις
Κάτι μουρέλα κάτι ελιές απούχεις να μου γράψεις

Μα ο γέρος σοαγρίεψε,και λέει μου στα ζούλα
Αυτή δεν είναι η κόρη μου,μωρέ,μόνο είναι η δούλα

Πάρε τη,κουκουλώσου τη,κι από το σπίτι όξω
Γιατί θα πιάσω το τσιφτέ στα πόδια να σου παίξω

Όστε να ακούσω να μου πεί,πως δεν είναι δασκάλα
Μονό'ναι η δούλα η άνοστη,γκρεμίστηκα απ'τη σκάλα

Και ασκαλντί να σκοτωθώ,το 'θέλα λίγο λίγο
Από το ζόρε το πολύ,που θέλα εγώ να φύγω

Κρίμα το σπίτι που'χάσα με τα πολλά μπαλκόνια
Και τουτόνα που έπαθα,θα το θυμούμαι χρόνια
Ανάθεμα τη για δουλειά απάνω στην ουσία
Να χάσω τέτοια κοπελιά,και τέτοια περιουσία

ΟΥΤΕ ΜΙΛΑΣ ΟΥΤΕ ΓΕΛΑΣ

(ΣΥΡΤΟ)

Ούτε μιλάς ούτε γελάς γλυκιά μου ματζουράνα
Τάξε πως σου σκοτώσανε το κύρη και τη μάνα

Το γέλιο σου δεν το χω δει τάξε πως το πληρώνεις
Και δε τ'αφήνεις να φανεί μον'σκύφτεις και το χώνεις,.....

ΤΡΕΖΟΚΟΠΕΛΟ

Μια χωριανή μου μ'έχει τρεζαμένο
Του καφετζή η κόρη το Μαριώ
Μα ο κύρης τση,γαμπρό του δε με θέλει[δεις]
Γί'αυτό τρεζάδες κάνω στο χωριό
Ρεφραιν

Τρεζοκόπελο γυρίζω,στα χωράφια και στ'αμπέλια
Και ζυγώνω τσ'ατσελέγους και πετροβολώ κοπέλια
Δεν αφήνω χωριανή μου που να μη τηνε πατάξω
Και τη κεφαλή απού'χω ούτε πρόκειται ν'αλλάξω

Του καφετζή θα κάμω εγώ λαχτάρα
Θα βρεί από μένα σίγουρο μπελά
Νύχτα θα μπώ και το Μαριώ θα κλέψω[δεις]
Και το χωριό μαζί του θα γελά
Ρεφραιν

Τρεζοκόπελο γυρίζω στου χωριού μου τα σοκάκια
Το Μαριώ μου δε το βλέπω κι είμαι για να πιώ φαρμάκια
Βλαστημώ τη προξενήτρα που δε μας τα τελειώνει
Να ησυχάσει μια για πάντα η καρδιά μου κι οι γειτόνοι

Ο καφετζής κι η καφετζίνα
Άμα μου δώσουν το Μαριώ
Τότες θα πάψω τσι κουζουλάδες
Να ήσυχασει πια το χωριό
Ρεφραιν

Αλλιώς ξαναρχίζω πάλι να πειράζω τσι κυράδες
Και το φανταξό να κάνω πάνω από τσι καμινάδες
Και στα κεραμίδια πάνω θα χορευώ πεντοζάλη
Να γελούνε οι χωριανοί μου με του κάφετζη το χάλι